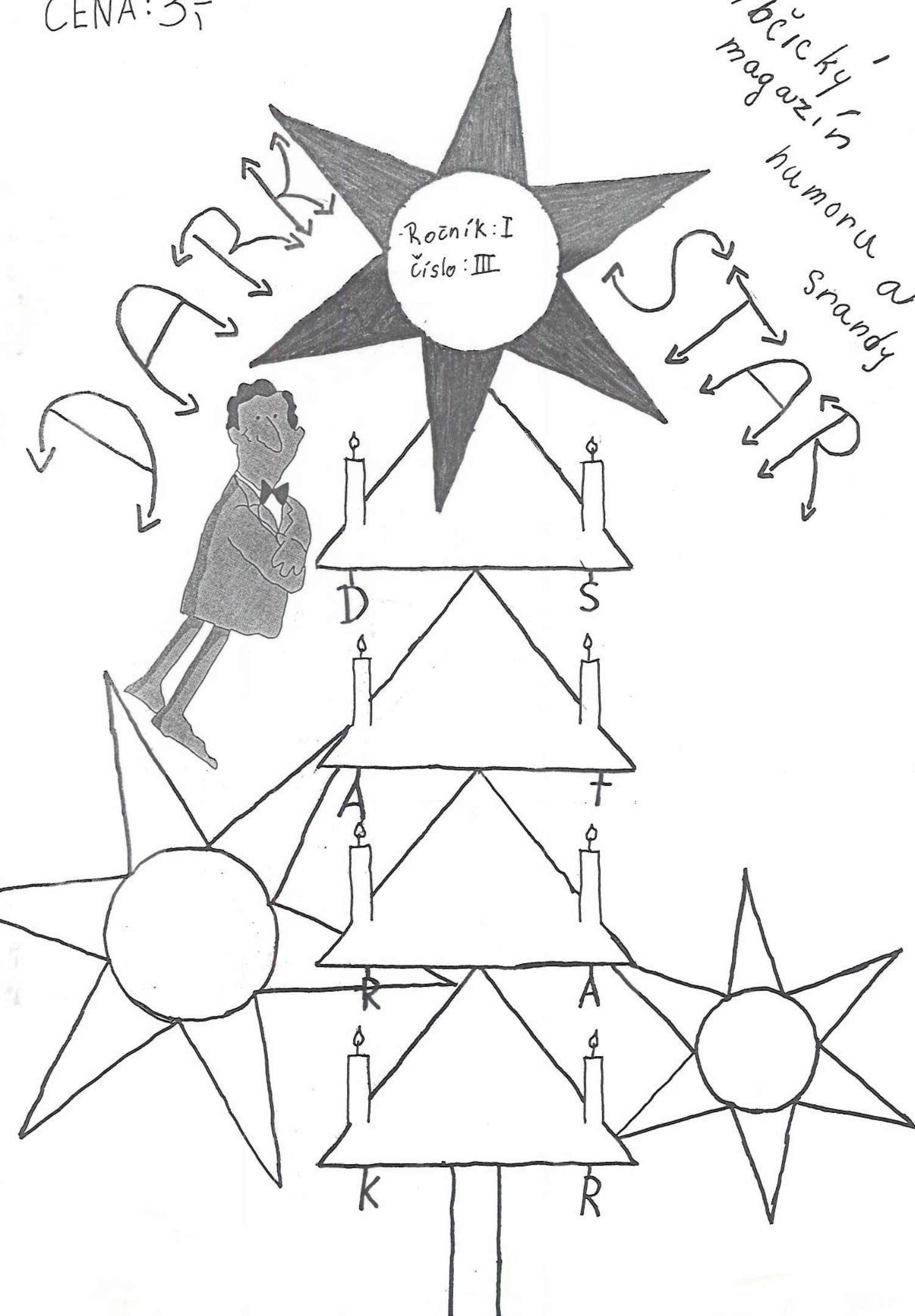

CENA: 3,-

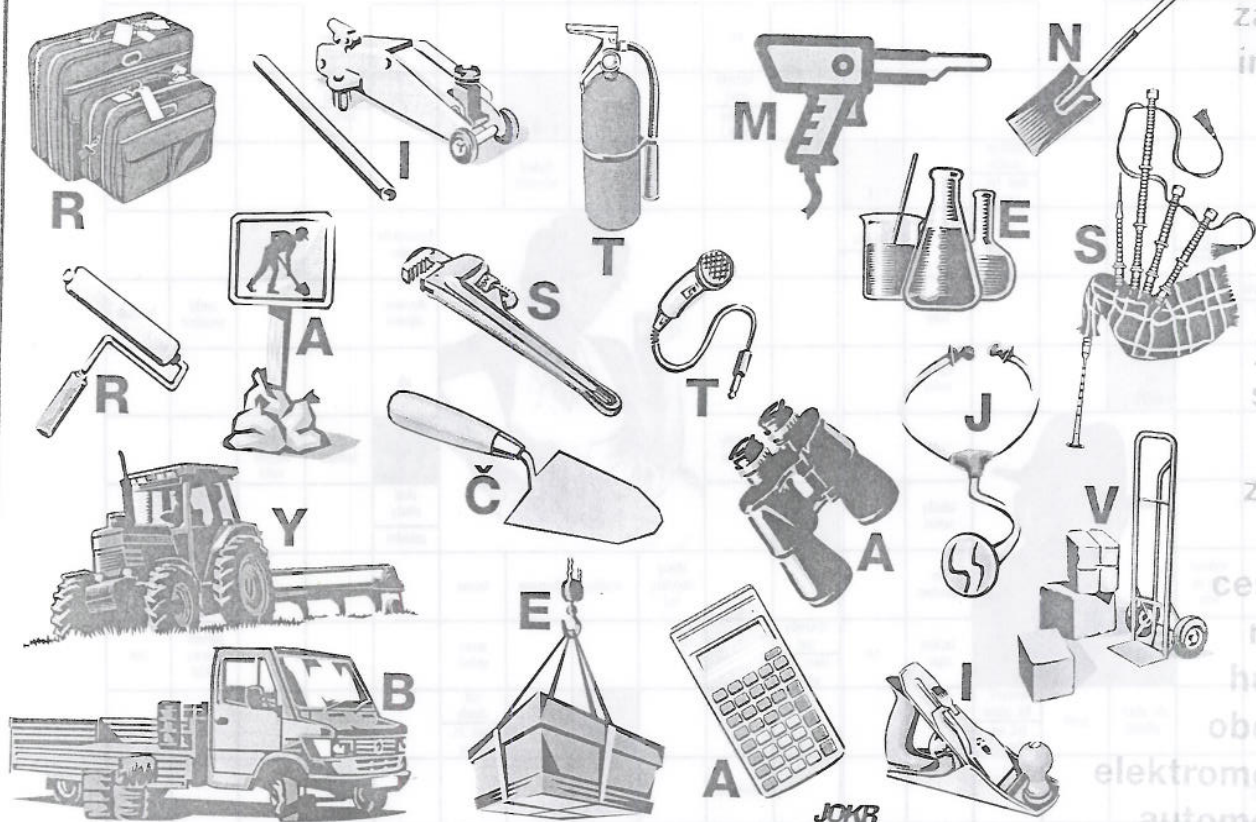
Libčický
magazín
humoru a
srandy

Advokát se ptá klienta: "Já se chci rozvést a ona ne!"
 "Zásadní rozpory."
 "V čem?"
 "Já se chci rozvést a ona ne!"

* Každý něco potřebuje

Před sebou vidíte dvacet věcí označených písmeny. Vaším úkolem je přiřadit tyto věci k uvedeným zaměstnáním. Písmeno, kterým je každá věc označena, napišete do kolonky vedle názvu zaměstnání, a tak získáte tajenku.

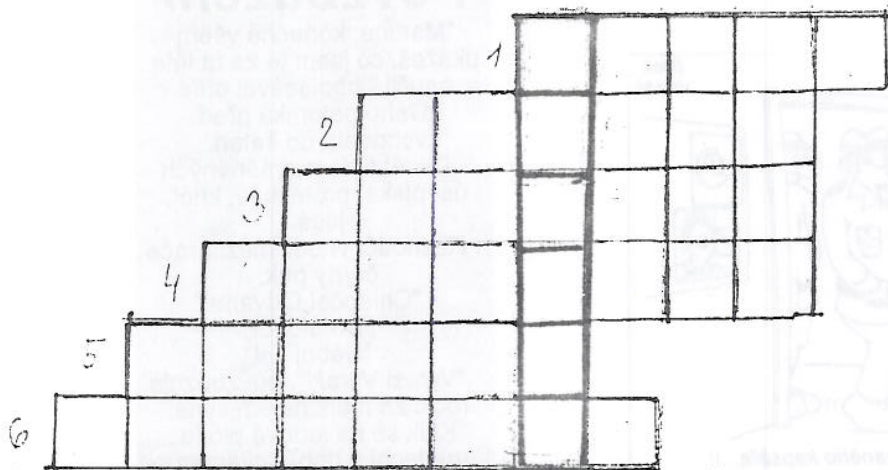
lékař
 chemik
 zahradník
 instalatér
 truhlář
 malíř
 kopáč
 zedník
 hasič
 jeřábník
 skladník
 orač
 závozník
 nosič
 cestovatel
 reportér
 hudebník
 obchodník
 elektromechanik
 automechanik

Tajenka - český básník

1. 2. verš se skládá
2. Jméno psa z Babičky
3. Nadpřirozené bytosti vystupují v ...
4. Druh rýmu
5. Dílo K. J. Erbena
6. Báseň od francouz. básníka /R. Desnos/
 / první jarní květina /

OMYL

Odložil pan Vykus
 noviny a povídá
 manželce:
 "Já ti povím, že by měl
 všem lidem, kteří
 okrádají druhé,
 ušknout ruce!"
 "No jo chlapče, ale čím
 bys jako taxikář řídil?"

NAŠE VAŠE Křížovka

jm. více z knih Joy Adamsonové	hudební značka	domácky Olga	strojí součást s vnitřním závětem	SPZ Mostu	podava otláčka	povrchový důl	soustava přístrojů	první žena	šachový závěr	osobní zájmeno	francouz. kočka	maďarský básník	kozácký velitel	stolní společen. hra	autor románu Šťastný Jim
pouze (nař.)	13		přístavní hráze				ero					pobídka			
domácké ženské jméno			Sance				chemický převk			8		domácky Tomáš			
anglický stát			uhlovodík			patří po povrchu dom. žen. jméno	1			důvěrná oslovení		kurát ze Švédky			
spisová zkratka			rovněž (z lat.) Kleknuť!			SPZ Rokycan	Čmít					Komenského jméno	14		
atrický stát	zn. kalokallie		ořvarek lavy			ledovcový kotel						ukazovací zájmeno		syrský prezident	hromada
ženské jméno				11		mužské jméno						erb			
spojka						nuže						drh bodáku	SPZ Šumperka		
leský nářez						latinský umění	3					okraj střechy			
zkratka okradení věř			vtahovat ústy do sebe			tím způsobem				bitný slechtický titul	smyčky	harmonie	kolonie		2
německy co	6					zeslenný zápor	zde			slovenský osal chem. zn. arzému		jemný nádech		pigment skvrnka v kůži	útok
slovenský jino					zkr. elektr. přístrojů	grafit	renesanc. ital. písmo zač. rus. abecedy					část závodu chem. zn. stříbra			
heslo		simulace	teme tvrdé dřeva							radiolaktor			vlákno		
SPZ Malinka			velmi možná				12					komický nápad ve filmu		zn. písně mýry stit. Vys. Tatar	
smysl řeči						posazovali se	mužské jméno					ženské jméno	likovná z rýže		
ukazovací zájmena			možná			povlak na peřiny						buřovy nerozpouštějí se		důmný nájezdník	zde
jinak			15			imc. herce Voiana	zn. cukrovinek	ohon	japonské sídlo	naříst rum. měn. jedn.					
divadelní jednání		stavitel	Labyninatu sloni	Spitaky						jméno pěvce Blachuta			16	polní plevy	
slovenský jestli			rvačka	název zn. poloměru						značka počítačů zkr. rudných dolů				domácky Izabela	
špek					5		očiďová				portugal. soustraví				10
katani						umístit					hádanka				Ady, Amis, Asad, Avor, bani, chat, Malawi, Seta, state

Náčelníku, konečně máme toho obávaného kapsáře...!!

Povzbuzení

"Martine, konečně všem ukážeš, co jsem tě za ta léta naučil," poplácával otec svého potomka před vchodem do šaten.

Devět tisíc rozvášněných úst píská, protestuje, křičí, jásá.

Rozhodčí vhodil mezi hráče černý puk.

"Chlapče! Odvahu!"

"Do útoku!"

"Neboj se!"

"Vyraž! Vyraž!", povzbuzuje rodič za mantinely syna.

Kluk se na ledové ploše nadechl a dobře cíleným úderem hůl vybil soupeři všechny přední zuby...

Kdo je u vás slepý střevo?

V nemocnici se ptá zdravotní sestra doktora:

"Pane doktore, tady v té misce jsem měla obsah žaludku jednoho pacienta, kterému jsme ho museli vypumpovat."

"Už to nehledejte, já jsem to zrovna snědl, bylo to tak fajn natrávené..."

"Teda pane doktore, vy musíte mít ale na jídlo kačení žaludek!"

"Fuj, tak to bych teda nejedl!"

"P.K."

"Koukej Víto, jakou jsem si koupila hezkou halenku."
 "Už zase?! Kde na to mám pořád brát?"
 "Vím já? Jsem tvá žena, nebo finanční poradce?"

Situace

Seděl v křesle a oči rozšířené zlobou upíral na manželku. Tepnu na krku měl nebezpečně naběhlá a brunátný obličej se mu leskl potem.

"To, že jsem si tě vzal, byl největší omyl v mém životě. Já bibel!" Uhodil dlaní do opěradla. "Co jsi byla? Nula jsi byla. Naprostá nula!" Napil se piva a ústa si otřel hřbetem ruky.

Žena se k němu obrátila zády a beze slova si ukazovákem zatukala na čelo.

"Ale já tě varoval. Celý život jsem tě pořád jen varoval. Jenže s tím je teď konec. Konec. Rozumíš? Jsi arogantní, hysterická a neshášenlivá ženská, se kterou jsem se zničil, zahodil, zahrabal."

Ženina tvář si ho netečně prohlížela.

"Ale já se tě zbavím. Na to vem jed! Takový život už není k vydržení," hlas mu vzteky vypovídal službu. "Zbavím se tě jednou provždy a budu mít pokoj. Kruci, jak já už potřebuju mít od tebe pokoj."

Manželka se obrátila a líně od něho odcházel.

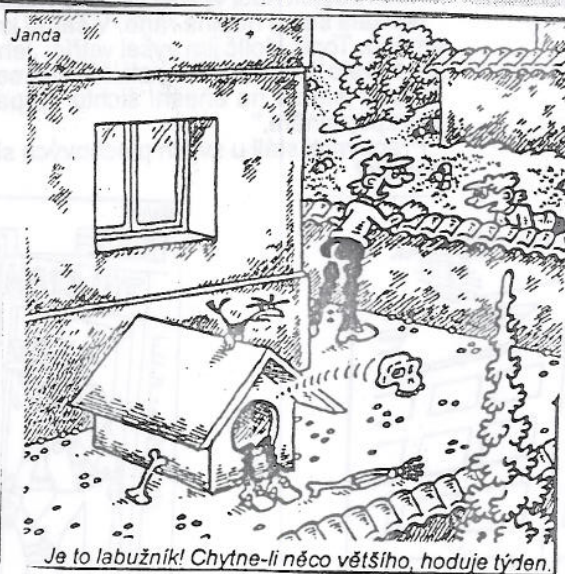
"Zabiju tě!" vykřikl s jakousi perversní rozkoší.

Žena se ohlédla přes rameno a neřekla nic. Muž v křesle zatapštal, až mu zbělely klouby... Dveře se otevřely tak prudce, až sebou trhl.

"Kolikrát ti mám říkat, abys vynesl to smetí!" Hlas jeho ženy byl nesnesitelně zpupný a drzý. Vypnul video, do třesoucích se prstů vzal koš na odpadky a vyšel z bytu směrem k výtahu...

Miloval své nepřátele - jako sůl v očích.
 Neintelligentní vrah vyrábí kostry, Intelligentní zase skelety.
 Bezdomovec od trpaslíků nesmí usnout v mýlnku na maso.
 Antonína, nehodného topiče kanibalského, do kotle přiložili.
 Lépe na slátanině v divadle, než na chirurgii.
 V pivní base by zkontroloval Babilský.
 Silnější větve v parku si prohlížejí sebevrazi a nymfomanky.
 Mladá manželka budí francouzským polibkem, stará francouzákem.
 Jak jde život? Od rašení bradavek, po rašení bradavic.
 Když Hanák šlápne na mine, všechno pomine.
 Dlouho vdaným parašutistkám nesmí balit padák manželé.
 Mlnové pole stojí a přeci každého doběhne.
 Válka je jako ruleta - nevíme, kde se zastaví kulička.
 Smolař, který si oběma rukama držel zobák, dostane přes prsty.
 Zaslouhou Vizíru byla vdova na pohřbu v bílém.
 Kdo žije skromě, nestojí sousedovi za zvednutí pistole.

Morbidzkray

Je to labužník! Chytne-li něco většího, hoduje týden.

Simulátor

Vlak zpomalil a lidé začali reptat. "Zase máme zpoždění, nestihneme to a ono..." Znáte to. Někam spěcháte a ono ne a ne. Vlak ještě více zpomalil, a ještě zpomalil a už stál. U okénka se objevila hlava s černým šátkem přes obličej a záhy hlaveň remingtonu. Přepadení. Nebylo pochyb. Muž přede mnou zvedl ruce nad hlavu a otevřel dlaně. Z pravé ruky mu vypadl balíček bankovek. Několik lidí se zachovalo také tak. Pár jich uteklo, jiní zůstali klidně sedět na svých místech a předstírali spánek. Ozvalo se několik výstřelů a jeden z pasažérů padl mrtev k zemi. Nevěděl jsem, jak se mám zachovat. Peníze jsem žádné neměl, tedy skoro. Asi jen dvě stovky. Ani jsem se nenadál a už jsem byl o ně chudší...

V sále rozsvítili. Konečně. Už jsem myslel, že se nedočkám konce. Takhle atrakce - simulátor loupeží je natolik sugestivní, že nikdo ani nedostal své peníze zpět. Vycházím ze sálu a lituji, že jsem nešel raději na simulátor pádů z věže. Ale hned mě má lítost přechází. Od právě zmínované atrakce zrovna odváží tučt rakví...

Host: "Pane vrchní, v mojí polévce plave naslouchátko." - Vrchní: "Co prosím?"

Víte jaký je rozdíl mezi ženou a telefonem? Do telefonu můžete mluvit, když tam hodíte drobné, ale ženě dáte celou výplatu a musíte mlčet.

"Zprava dobrý!"
Byla poslední slova spolujezdce.

"Mám takovou sílu, že bych jedním úderem zabil i vola."
"Tak si dej bacha, abys nespáchal sebevraždu."

Povídají si dvě blechy:
"Víš co bych udělala, kdybych vyhrála ve sportce?" "No to tedy nevím!"
"Koupila bych si velkého bernardýna."

PŘÍBĚH Z KREMATORIA

Zaměstnanec místního krematoria topič Holíč byl po většinu směny velice mrzutým a vzteklym společníkem. Spolupracovníci o jeho zlé povaze věděli, za léta společného působení si zvykli a při jednání s ním už počítali s nějakou tou nadávkou, nebo výtkou.

Holíč obsluhoval i dvě plynové pece, při práci popíjel oblíbenou třeboňskou dvanáctku a jelikož byla lednice pokaždé plná hnědých lahví, nejednou se stalo, že neodešel vůbec domů a přespal na přípravně mezi rakvemi s nebožtíky.

Jednoho dne přivezl zaměstnanec pohřební služby Ferda zemřelého z jeho rodné víscky. Holíč zvědavě otevřel schránku a v umřici poznal svého spolužáka ze základní školy Vendelína Kubu.

"Tak to máš za sebou, příteli," mumlal si pro sebe smutný topič, "znal jsem tě jako veselého člověka, plného elánu. Dělal jsi si ze všeho srandičky a nepříjemné údělý života jsi vždy bral s humorem. A teď tu ležíš. Oči zavřené. Vida, ten usměvavý výraz ve tváři ti zůstal i po smrti."

Posadil se na lavici poblíž rakve a okolo šedivé stěny se množily prázdné láhve od piva. Tak dlouho zapíjel svůj žal, až na dřevěné lavici tvrdě usnul.

Víko rakve s čerstvým nebožtíkem se nazdvihlo a zevnitř se vysoukal Vendelínův duch. Přenesl se vzduchem k lavici a prstem zaťukal na hlavu spícímu příteli. Z jeho těla též vystoupil duch.

Oba se posadili k blízkému stolu a vzpomínali na společná léta studií. Když jejich vzpomínky dospěly ke konci, duch topiče vytáhl ze zásuvky hrací karty, a že si dají nějakou tu partičku pokeru. "O co se bude hrát?" objevila se závažná otázka. Vendelínův duch okamžitě navrhl variantu: "Zahraješ si o tvé tělo. Pokud vyhraješ, zůstane všechno při starém. Jestliže tě ale porazím, zaberu tvou schránku a ty poputuješ do éteru."

Holíčovi se nápad zpočátku vůbec nelíbil. Dlouho nad ním uvažoval, nakonec však svolil. V pokeru patřil mezi elitní hráče. Neměl by prohrát.

A tak zbytek noci vyzněl ve stylu hazardních her.

Nastala šestá hodina ráno. V šatně krematoria se scházeli zaměstnanci na budoucí směnu. Topič Holíč jim vyšel vstříc. Jeho tvář nenesla známky melancholie a smutku, jak bývalo zvykem. Naopak. Hlasitě se smál a vítal se s druhý: "Vinšuju dobré ráno. Jakkap jste se na dnešní šichtu vyspali, pánové? Nebožtíci už netrpělivě čekají na své zpopelnění."

Pracovníci stáli u svých plechových skříněk, údiv ve tváři a v mysli otázku: nestal se zázrak?

Bílek

Beneš

Franta padělatel ničemu nerozumí. "Jak to, že jste na mě tak rychle přišli?! Stokoruny, ty byly přece úplně bezvadný, dvoustokoruny pravější než ty pravý a na třístovkách, na těch jsem si dal teprv záležet!"

Měnové soustavy	Platební jednotka	Platnost od roku
denáro- vá	denár	955
	brakteát	1210
grošová	pražský groš	1300
	tolar	1529 (1520)
zlatého	zlatý	1857
	rakouská koruna	1892
koruno- vá	česko-slovenská koruna	1919
	česká koruna	1993

NĚKTERÉ NAŠE MINCE

①

1. denár Boleslava II.

2. brakteát Přemysla Otakara II.

3. pražský groš Václava II.

4. halěr Václava IV.

②

③

④

5. dukát Václava IV. po r. 1378

6. tolar Ferdinanda II. (1634)

7. československý „svatováclavský deseti-dukát“

⑤

⑥

⑦

Z HISTORIE MINCOVNICTVÍ

Mince se v dávné historii vyráběly tak, že se do malého odlitku kovu vyrazil znak, nejčastěji portrét panovníka. Zvýšená potřeba mincí však vyvolala nutnost zrychlit jejich výrobu. Proto se začal používat tenký plech, který umožňoval razit několik jednostranných mincí úderem kladiva. Tyto mince nazýváme brakteáty. Později vznikly první mincovní stroje, u nichž bylo kladivo nahrazeno průbojníkem.

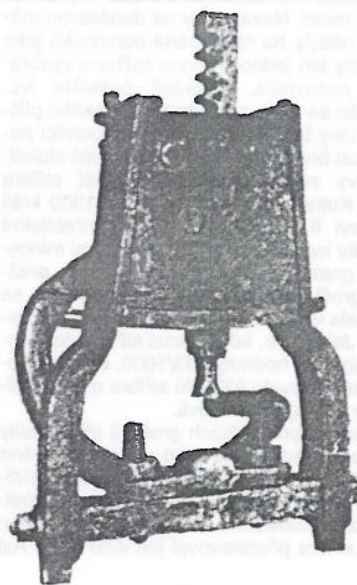
Ruční razidlo pochází z druhé poloviny 14. století; sloužilo k výrobě brakteátů.

Mincíři a pregléři patřili v dávných dobách k váženým odborníkům. Svědčí o tom i tato nástěnná freska z kaple v chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře.

Tento mincovní stroj používali v eggenberské mincovně v Českém Krumlově v 17. století.

Nejstaršími dosud známými mincemi u nás byly zlaté peníze vyduchého miskovitěho tvaru. Vyráběli je už v prvním století před naším letopočtem dávní obyvatelé našich krajů Keltové z vyřezávaného zlata, které tavili a lili do důlků v keramických destičkách. A protože se tyto peníze nacházely nejčastěji na zoráných polích po dešti, který je vyplavil, věřilo se, že vznikly tam, kde se duha dotkla země, nebo že spadly na tato místa z nebe. Proto se jim říkalo duhovky.

Naši slovanští předkové si po celá staletí své výrobky mezi sebou převážně jen směňovali: dobytek za obilí, kožešiny za zbraně ap. Později, kdy už docházelo k častějšímu styku různých národů a bezpečnější výměna zboží nevyhovovala obchodování se vzdálenými kraji, vyvstala potřeba vytvořit nějaká jednotnější a univerzálnější platidla. Takovými primitivními platidly se postupně staly odvážené kousky kovů, malé jemné šátečky a v období Velkomoravské říše i sekerovité železné hřivny určité hmotnosti a velikosti, které zřejmě navazovaly na tehdejší byzantskou peněžní soustavu - na zlatý solidus (4,55 g).

V omezené míře pronikaly na naše území i jiné cizí peníze, ale po pádu Velké Moravy roku 906, když podstatně zesílil obchod se západními zeměmi, bylo načase vyrobit a zavést první český peníz. Podle vzoru západních mincovních soustav se jím stal denár, který vycházel z běžně užívané hmotnostní jednotky, z takzvané karlovske libry (408 gramů), z níž se získávalo 240 denárů. Tyto stříbrné mince, velké dva centimetry a těžké asi 1,7 gramu, poprvé zavedl kolem roku 955 kníže Boleslav I.

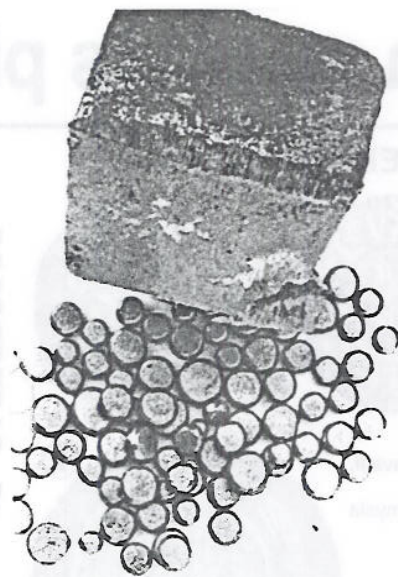
Tyto denáry razili i další panovníci, ale protože je časem začali „šidit na váze“, provedl roku 1050 Břetislav I. naši první měnovou reformu, při níž vzal za základ místo libry marku čili hřivnu (210 gramů) a z ní nechal razit 200 denárů. V průměru měly 16 mm a vážily přibližně jeden gram.

Už tenkrát se ke stříbru, které je poměrně měkké, obvykle přidávala měď - aby byly mince tvrdší a odolnější. Z takto připravené hřivny mincovního kovu se tedy mohlo razit víc denárů, čehož mnozí panovníci později nestoudně zneužívali, neboť peníze vyrobené nad stanovený počet představovaly jejich zisk. Vydávali proto několikanásobně víc denárů, někdy až dvakrát lehčích a s třetinovým obsahem stříbra.

Denárové ražby proto byly časem tak znehodnocené a do oběhu se dostalo tolik peněz z ciziny, že se v roce 1210 rozhodl král Přemysl Otakar I. k radikálnímu kroku - vydal nový druh mincí. Navazovaly na denárovou měnu, ale nebyly na nich jména panovníků jako dřív. Měly jen jednostrannou ražbu s vyobrazením panovníka, případně českého lva. A protože se razily ze stříbrného tenkého plíšku (latinsky bractea), začali jim odborníci později říkat brakteáty. Platily téměř celé století.

Objevy zvláště bohatých nálezů stříbra v okolí Kutné Hory umožnily roku 1300 králi Václavovi II. nahradit snadno opotřebitelné brakteáty kvalitními těžkými stříbrnými mincemi (3,9 gramu) s oboustrannou ražbou - pražskými groši. Tato neobvykle pevná měna se záhy stala velmi ceněným celoevropským platidlem. Jak by ne, když jakost stříbra dosahovala nebyvalé hodnoty 933/1000, což znamená, že obsahovalo 933 dílů stříbra a jen 67 dílů (tedy 6,7 %) jiných kovů.

Po husitských válkách groš už této kvality sice nedosahoval, ale jako užívaná měna byl razen dál. Naposledy ho vydal císař Ferdinand I. v roce 1547. To už měla mince hmotnost skoro poloviční a ani ne poloviční kvalitu: obsah stříbra představoval jen 422/1000. Asi

Změny naší měny

o čtvrt století později zavedl císař Maxmilián II. ještě tzv. bílý groš, ale rokem 1619 skončila i jeho ražba.

Pojmenování groš pochází z latinského názvu denarius grossus pragensis (těžký pražský denár), z něhož počeštěním slova grossus vznikl výraz groš. Tento název později přejala i mnohé cizí měny, např. v Polsku a Rakousku.

Původní grošovou soustavu tvořil ještě tzv. malý groš, latinsky parvus (malý). Tucet (12 kusů) těchto drobných mincí, těžkých asi 0,5 g, s jakostí stříbra 544/1000, měl hodnotu jednoho groše. Za vlády Karla IV. u nás byly v oběhu ještě další drobné stříbrné penízky. Mimo jiné také „denarius hallensis“, ražený ve švábské mincovně v Hallu, který se stal tak populárním, že se podle něj začala většina drobných nazývat hallenses, česky haléře (německy Haller).

Haléř pak plnil úlohu dílčího platidla naší peněžní soustavy až do roku 1619 a v roce 1892 vstoupil do našeho peněžnictví podruhé. To již ale jako stý díl nově vytvořené rakouské koruny (naše země byly v té době součástí rakousko-uherského soustátí) a roku 1919 byl spolu s korunou zaveden i do československé měny.

Všechny peníze denárového a grošového období se vyráběly výhradně ručně a obdobným způsobem. Vytěžené surové stříbro se čistilo, aby se z něho odstranilo příměsí olova a antimon, které zmenšovaly jeho pevnost a kujnost. Staří šmelciři (přepalovači) ho vypalovali v primitivních pískách v porovitých hrnčích pomocí kusového olova a prudkého proudu vzduchu. Když ho zbavili nežádoucích příměsí, bylo podle nich „ryzí“. Dosahovalo maximální ryзости asi 960/1000, čistší drahý kov za tehdejších podmínek vyrobit nedokázali.

Takto získaný kov sléváči mísili v tyglích s předepsaným množstvím mědi, která se ale musela předtím také čistit a zrnit, aby se pak se stříbrem co nejrovnoměrněji smísila. Toto granulování se zprvu dělalo tak, že se roztavená měď lila přes mokrá košťata, jimiž se v nádobách s vodou neustále míchalo. Od konce 15. století se postup zmechanizoval: měď se lila na rychle se otáčející, zpola do vody ponořený válec, který taveninu rozstříkával.

Připravený roztavený mincovní kov lili sléváči do zvláštních forem s látkou namočenou ve vodě, čímž vznikaly pruty kovu - tzv. cány.

Část měděného předvalku (tzv. housky) používaného v mincovně

Později tuto technologii částečně vylepšili a kov lili do voskem nebo lojem vymazaných železných žlábků, které už měly přibližný rozměr budoucí mince.

Zvážené a ocechované cány poté minciři roztápeli na pruhy předepsané tloušťky a vystřihovali z nich kotoučky, tzv. střížky, jejichž okraje dodatečně upravovali pilníkem, kladivem ap. - tak, aby jejich stanovený počet přesně odpovídal hmotnosti hřivny. Nakonec se střížky obvykle ještě bělily vyvářením v roztoku chloridu sodného (NaCl) a vinného kame-ne (kyselého vinnanu draselného $\text{KHC}_2\text{H}_3\text{O}_6$). Potom na ně razili údery kladivem na razidlo vyráběli podobu mince. U dvoustranných mincí se užívala dvě razidla: spodní bylo upevněno v dřevěném špalku jako kovadlina a vrchní držel razič v ruce.

Přibližně od poloviny 16. století, tedy v době, kdy se vžívala tolarová měna, se začaly vyrábět mince strojově. Zahřáté vyválnované cány se vsouvaly mezi otáčející se válce. Na nich bylo negativně vyryto lícní a rubové vyobrazení mince. Tento „reliéf“ se pod tlakem přenesl z válců na kovový prut. Pak už stačilo jenom minci vyříznout průbojníkem. Tyto zprvu dosti poruchové a ne vždy přesné razicí a lisovací stroje se neustále zdokonaľovaly, takže dnes už je celý proces výroby peněz plně automatizován.

Rozvíjející se obchod v 16. století si vyžádal vyšší platební jednotku, než byl dosud rozšířený groš, který se při větších platbách počítal na kopy (kopa = 60 kusů). Po objevu bohatých nálezů stříbra v okolí dnešního Jáchymova začala v roce 1520 hraběcí rodina Šliků razit tzv. jáchymovský tolar (německy Joachimstaler, zkráceně Taler).

Od roku 1529 nechal razit toлары už jako státní peníze i císař Ferdinand I. Mince se pak staly v různých formách základem tolarové měny až do doby, kdy byl oficiálně zaveden zlatý. Tzv. zlaté existovaly už předtím, ale novou základní peněžní jednotkou se staly roku 1857. Byly to však také stříbrné mince (z 500 gramů stříbra se razilo 45 zlatých) a zlatými byly nazvány proto, že obsah jejich stříbra se rovnal jejich hodnotě ve zlatě.

Nejehonosnějšími a nejvíce ceněnými zlatými penězi však byly po staletí dukáty, protože se vyznačovaly téměř neměnnou ryžostí tzv. dukátového zlata (986/1000, tedy 23 2/3 karátů). První naše mince tohoto typu (tzv. florény) razil už v roce 1325 Jan Lucemburský. Dukáty s jinou ražbou vydával i Karel IV., Václav IV., Vladislav Jagellonský a další panovníci. Dukáty nebyly zcela běžnými a příliš rozšířenými penězi, a proto neměly velký finanční význam. Také ražba československých „svato-václavských dukátů“ v roce 1923 a pozdější vydání dukátů s portrétem Karla IV. v roce 1978 byly jen symbolické.

Různých platidel, která u nás obíhala, bylo tolik, že všechny nelze ani vyjmenovat. A v jejich hodnotách, přepočtech a měnových soustavách, k nimž patřily a které se často vzájemně prolínaly, se vyzná jen zasvěcený odborník. Nakonec si alespoň připomeňme, že roku 1892 byl v rakouské monarchii (a tedy i na našem území) poměrně složitý peněžní systém konečně zjednodušen. Byla zavedena korunová měna, v níž se jedna koruna rovná 100 halérům. Tuto peněžní soustavu převzalo v roce 1919 Československo, a dnes ji užívá Česká i Slovenská republika.

Karel Dunda

Pražská prohlídka

Dne 4. 12. 1997 se naše třída sekunda vydala na exkurzi po Praze. Postupně jsme si prohlédli Týnský chrám, Stavovské divadlo, Betlémskou kapli, kostel u Masné ulice a řekli si, jak to vypadalo na poště a v té době vůbec.

Týnský chrám: je poblíž Staroměstského náměstí. Tento chrám má dvě věže. Jednu asi 75 metrů vysokou a druhou o malý kousek nižší. Ta první a zároveň vyšší byla dokončena před požárem. Po požáru scházely peníze na dostavbu druhé věže. O 40 let později se majitel rozhodl druhou věž dostavět. Nenašli se ovšem původní plány a nato, že jí zedníci dostavěli, tak říkajíc od oka, to není, až na malé detaily, poznat.

K tomuto chrámu se také vztahuje jedna legenda. V legendě se říká, že když se chrám pokoušel jeden zloděj vykrást chytla ho panenka Marie za ruku a i když zloděj hodně prosil, aby ho pustila, držela ho tam až do rána. Když ráno přišli do chrámu majitelé, usekli zloději ruku a na výstrahu jí pověsily v chrámu, kde visí až dodnes.

Stavovské divadlo: dříve neslo jméno Tylovo. Je zřejmě poslední divadlo, kde Mozart dirigoval svoji hudbu.

Říká se, že den před premiérou měl již celou operu dávno napsanou, ale předehra ho napadnout stále nemohla. Proto ho zpěvačka této opery zavřela do jeho pokoje, dala mu tam jídlo a řekla, že dokud tu předehru nenapíše nechá ho tam zavřeného. Tak Mozart přemýšlel a přemýšlel a nic ho nemohlo napadnout. Až pozdě ráno předehru vymyslel, ale sbor si operu už nestihl zkusit zahrát. Večer přišla premiéra. Sbor operu zahrál výborně a Mozart řekl „Mí pražané mi rozumí.“

Betlémská kaple: má dochovalé pouze tři stěny. Na poslední nedochovalé stěně chybí jedno okno. Kaple je propojena s bytem Mr. Jana Husa a financovníka výstavby. Je zde k nalezení poslední původní kousek trámu a tři díry po původních trámech.

kostel u Masné ulice: měli v opatrování místní řezníci.

Říká se, že jednou, když kostel hořel, tak se postupně všichni řezníci obcházelí a svolávali k pomoci kostelu. Jen jeden řezník byl u své milenky a nešel. Za trest musí každou noc chodit kolem kostela s ohnivou sekerou a nemá vysvobození.

Poštovníctví: dříve nemělo čísla domů, ale domovní znamení.

př. pán.....

naproti domu u Zlaté lilie

Praha

pán.....

dům u Zlaté lilie

Praha

Porovnání:

Umělci si Husa představují jako vysokého, hubeného a vousatého muže. Ovšem pravda je občas krutá a Hus byl pravým opakem. Byl malý, tlustý bez vousů a skoro plešatý. Byl velký asi 160 cm což je asi jako Karel IV. s korunou.

KVIŽ PRO MILOVNÍKY ZVÍŘAT

- 1.. Který bezhrby velbloud je znám tím, že plive?
- 2.. Je leopard skrvi
- 2.. Je leopard skvrnitý nebo pruhovaný?
- 3.. Které tři druhy zvířat označujeme jako tlustokozce?
- 4.. Kde žije medvěd koala a co má společného s klokánem?
- 5.. Kolik ostnů má přibližně jezek? Sto, tisíc nebo deset tisíc?
- 6.. Kdo je větší, lev nebo tygr?
- 7.. Jak se jmenují divocí australští psi?
- 8.. Která indická selma je úhlavním nepřitelem všech hadů?
- 9.. Která ryba se může delší dobu pohybovat i na suchu?
- 10.. Které po sobě zanechává na polích a lukách malé hromadky hlín?
- 11.. Který pták je největší a který nejmenší?
- 12.. Jak dlouhý je asi ocas šimpanze?

Tanky

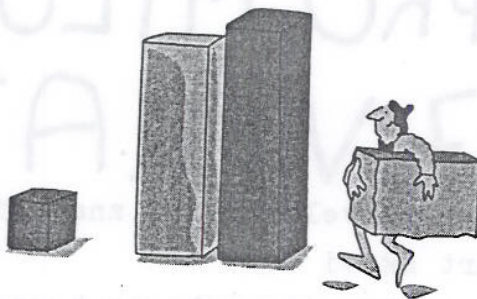
Před milióny lety vybavila příroda želvy pevným krunýřem-jakýmsi brněním, které je chrání před nepřítelem. V našem století se objevily obrněné zbraně-tanky. Tyto ocelové obludy se s rachotem valily po bojištích první světové války/1914-1918/a ničily obranné stavby a kulometná hnízda nepřítele. Dnešní tanky jsou složité zbraně, v nichž sespojuje palební síla, ochrana a pohyblivost /schopnost manévrovat/. Mají výkonné dělo s laserovým zaměřováním, řízené počítači, a dosahují proto mimořádné přesnosti ve střelbě. Posádku chrání pancíř z kalené oceli o síle až 11 cm. Tanky jsou schopné pohybovat se v terénu, kde by uvízlo každé jiné vozidlo, a přitom některé lehké tanky se mohou přemísťovat rychlostí vyšší než 80 km/h..

Příště : Vojenské námořní síly

PERLICKY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Bilkoviny jsou pro lidské tělo nejdůležitější. Pak jsou cukry, které nacházíme v cukrárně. Zdravotně závadná voda je ta, kterou piji lidé a některá zvířata. Když jdeme pěšky, tak musíme vydávat energii. Při jízdě na kole ji vydává kolo. Člověk některé své orgány nahrazuje kovovými a tím se z něj postupně stává robot. Člověk se obléká proto, neboť jinak vypadá jako nahý. Člověk dýchá i kůží, protože je kůže nekvalitní a má v sobě samou dírkou. Nespavosti trpí lidé, kteří se bojí, aby jim v noci něco neušlo. Psychoterapie je léčení pomocí hororů. Vysvědčení doma raději noulkažu, neboť tatínek nemá rád násilí. Nedonošené dítě je takové, které se musí ještě dlouho po narození chovat. Koupaním se člověk zbavuje špíny a přebytečné kůže. Když archeolog objeví v zemi uschlého člověka, nazve ho mumii.

"Ještě jednou se vyspím a bude výplata. Pak se dvakrát nevyspím a bude po ní." Mudruje notorik.

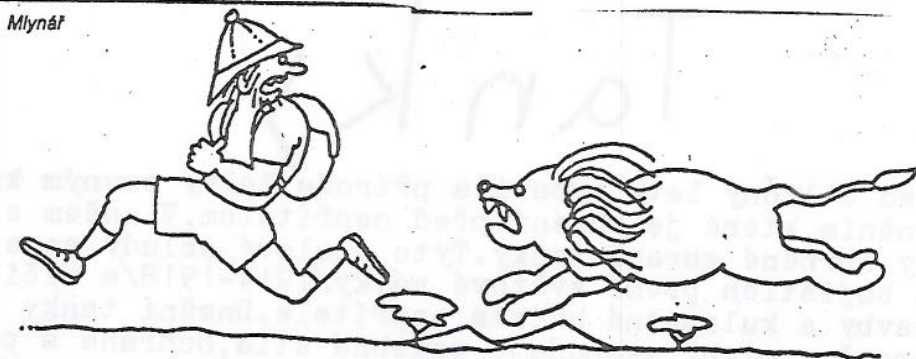
K Vonáskům přijde policie: "Máte doma manžola?" "Ne, je na zahradě, pracuje, na kompostu, jako hnojivo."

"Tak co říkal té pětce v žákovské knížce tatínek, Pepíčku?" "Prosím nic, jen sprásknul ruce." "No tak to nebylo tak zlé." "To si jenom myslíte soudružko učitelko. Mezi těma rukama byla totiž moje hlava."

"Pane vrchní, v mojí polévce plave mrtvá moucha!" "Snad byste nechtěl za těch pět korun živou?"

V protialkoholní poradně: "Když budete pít, opustí vás manželka!" "A kolik toho musím ještě vypít?"

"Kde jsi byla po celou noc?!" "U Boženky..." "Podvádíš mě! U Boženky jsem byl já!"

A to jsem vyrazil do světa proto, že mě doma všichni štvali.

"Jean, abych vám řekl pravdu, dnešní večere nestála za nic." "Máte pravdu sire, opravdu nic nestála, našel jsem ji ve městě u popelnice."

Pašeráci říkají, že řemeslo má dvojité zlaté dno.

"Jean, poraďte mi, jak se zbavit lady Sarah." "Možná by bylo vhodné zastřelit ji sire." "Ale to jsem právě udělal, Jean, ale poraďte mi, jak se jí teď zbavit?!"

Nedívejte se paní, váš manžel prodával složitou operaci... a pak nám došly nitě.

kana uhodili pořádně do hlavy. Pořád vykládá něco o nějaké vraždě panence. Takový nesmysl. Už jsem přemýšlel i o tom, jestli ho nevztít do vazby. Čistě teoreticky by mohl přicházet v úvahu jako vrah."

"Nemyslím"

"Jak to?"

"Já sám jsem tu panenku viděl. Cože?" Snider se na Johna pochybovačně podíval a potom dodal: "Vy jste přece ten muž, kterému říkají lovec duchů, nebo se snad mylím?"

"Ne."

"Předpokládáte, že má ta vražda nějaký nadpřirozený motiv?"

"Chcete-li to tak nazvat - ano."

Ted se inspektor Snider zašklebil. "Takže už se o ten případ nemám dál starat."

"Tak je to."

"Fantastické, kolego, už toho mám toliž po krk. Tahle vražda mi ještě chyběla."

"Okamžik inspektore." John poněkud ztlumil inspektorův optimismus. "Zajištění stop zůstává samozřejmě nadále ve vašich rukou. A asi vám nemusím říkat, že tenhle případ má přednost. Pošlete mi potom výsledky."

"Oukej, Sinclair." Johnova odpověď se muží asi nelíbila, ale o to selovec duchů nestaral. Mezi svými kolegy našel stejně málo lidí, kteří chápali jeho práci. Většina Johna považovala za šarlatána a zlobilo je i to, že je ve svých třiceti čtyřech letech už vrchním inspektorem. Této služební hodnosti mnozí nedosáhli ani před odchodem do penze.

John si vždycky říkal, že závist jeho kolegů je pochopitelná. O úspěších, kterých dosáhl, se na veřejnosti nemluvil. Mnoho spisů zmínělo v opancérovanych trezorech Scotland Yardu. Existovalo samo-

zřejmě několik ukázkových případů, které stály palcovými titulky v novinách, ale Johnovo jméno se v nich jen zřídka kdy mihlo. Pracoval potají, pod povrchem, měl však přitom plné pravomoci. Na základě zvláštního průkazu vydaného ministrem vnitra měl přístup kamkoliv. Především na úřady a státní orgány, které často reagovaly velmi pomalu.

Mrtvou už odvezli. Snider shroutil své lidi a také opustil dům. S Johnem Sinclairem se rozloučil strohým kývnutím hlavy. Billovi vůbec nevěnoval pozornost.

"Mnozí policisté se nemohou divit tomu, že je veřejnost zrovna nemiluje."

"Snider toho má moc," bránil John kolegu. "Víc než ty."

"Já si také nestěžuji."

"No tak."

Vrchní inspektor se obrátil k domácnému pánu, který ležel na gauči a držel si hlavu. Doktor Kenwood mu hlavu ovázal, takže vypadal jako indický mahárádža.

"Vlastně bych měl nejráději klid," pronesl muž, když se John a Bill usadili proti němu v měkkých křeslech. John se přátelsky usmál. "V tom vás chápou, ale musíte pochopit i vy, že máme několik otázek."

"Vy jste od policie?" podívil se Torkano. "Musíte mne omluvit, ale nebyl jsem s to všechno přesně sledovat."

"Ano, jsem vrchní inspektor Sinclair. Svého souseda, pana Conollyho, už znáte. Je to ostatně můj velmi dobrý přítel, a náhodou jsem u něj dnes večer byl."

Torkano pokrčil rameny. "Když už jste tady, ptejte se." Muž vytáhl chvějícími se prsty cigaretu z vyževané dřevěné krabičky. Špička měla zlatý náustek. Torkano zhluboka vdechl kouř.

"Vypadá to tak, že zavražděná ne-

byla vaší ženou," začal John rozhovor.

"Ano."

"A kde je vaše žena teď?"

"Někde v Německu. Diana je americká archeoložka a hrabe se v zemi. No, baví ji to, a já jsem na to dost velkorysý."

"A to samozřejmě očekáváte i od své ženy."

"Samozřejmě."

"Vaše manželství nepatří právě k nejlepším?"

Torkano se naklonil dopředu a uhasil cigaretu. "Ne," odpověděl otevřeně. "Jsme - jak se to často říká - moderní manželství a dáváme si svobodu, kterou samozřejmě využívám."

"Se souhlasem vaší ženy?"

"Jak už jsem řekl, dáváme si vzájemně naprostou volnost. Diana ví, že potřebuji změnu. Nikdy jsem z toho nedělal tajemství. Jinak si rozumíme docela dobře. Ona akceptuje moje drobné chyby a já ji nechávám na pokoji."

"Jaké máte povolání?" zeptal se John.

Rick Torkano se rozesmál. "To vám ještě nikdo neřekl, pane vrchní inspektore?"

"Ne."

"Žiji prakticky z peněz své ženy. Ona přinesla do manželství majetek. Lépe řečeno, její otec. Znáte přece Pať Potraviny. Pať - to je Preston a Torkano. Diana je rozená Prestonová."

John byl v obraze. Obchody s po travinami Pať byly rozsety po celé Velké Británii. Těch obchodů bylo alespoň sto. Takže podle toho nepatřil Torkano právě k nejchudším. "Ale dříve než mne budete považovat za playboye a sukničkáře, vrchní inspektore, musím připomenout, že se starám hlavně o obchodny. Studoval jsem kdysi obchod a řídím prodej."

"Oukej, pane Torkano, nechme to. Znal jste Fay Ransonovou už dlouho?"

"Ne. Potkal jsem se s ní před několika hodinami v baru na Piccadilly. Víte přece, jak to bývá. Člověk se dá s někým do hovoru, najde někoho sympatického, spoletně s ním něco vypije, a potom se jede k jednomu z těch dvou domů. Můj bože, nejsem žádný moralista, ale žijeme v jednoduché době."

"To ano," souhlasil John Sinclair. "Jenže tady je to trochu zkomplikováno vraždou."

"Co tím chcete říci?"

"Pokouším se najít motiv."

"V tom vám nemohu pomoci, pane. Jak říkám, znal jsem tu malíčkou teprve několik hodin, a když se najednou za oknem objevila ta panenka..."

Torkano už dál nemluvil. John viděl, jak sevřel ruce v pěst.

Nechal muže trochu času na vzpomínání. Potom se zeptal: "Měl jste pocit, že ta panenka chceně jen od Fay Ransonové?"

"Asi to tak bude, jinak by mne asi zabíla také."

"Takže z toho můžeme vyvodit, že ta panenka byla do domu vyslána s určitým cílem."

Rick Torkano vytřeštil oči. "O tom jsem vůbec nepřemýšlel. Ale když o tom uvažuji, máte pravdu, pane vrchní inspektore."

"Máte nepřátele?" zeptal se John.

"Kdo je nemá?"

"To je pravda. Mám ale na mysli nepřátele, kteří by usilovali o váš život."

"Možná." Torkano zvedl obě ruce. "Můj bože, jsem obchodník a v mojí branži se občas někomu šlápne na

prsty. Konkurence nespí a obchod je prokláté tvrdý, to vám řeknu. Ale smrt žádnému z mých konkurentů nepřeju."

"Ale nějaký motiv to mít musí." John Sinclair se nedal odbyť. "Odpoví veškeré logice, aby se objevil vrah, zabil člověka a zase zmizel. To se stává tak nanevšňu u případů s duchy, a to tedy může me vyloučit."

"Možná to nějak souvisí s Fay Ransonovou," uvažoval Torkano tiše. "Může být, že s ní něco nebylo v pořádku."

"To v každém případě zjistím," opáčil John. "Ale tahle možnost se mi zdá nepravděpodobná."

"To, že jsem se s tou dívkou seznámil, byla naprostá náhoda."

John změnil téma. "Jak dlouho už jste vlastně ženatý?"

"Už pět let. Seznámil jsem se se svou ženou na jedné cestě lodí. Byla to plavba po Středozemním moři, kombinovaná cesta. Podnikali jsme i výlety na pevninu. Kromě jiného i do Egypta a tam jsme si prohlédli pyramidy a Údolí králů."

"To byl určitě zážitek," dodal John.

"A jaký? Diana tehdy byla prostě šleňá. Tahla sebou kdejakou věš. Podnikala nájezdy do krátnů s upominkami. Teprve tam pořádně vzplanula její vášně pro archeologii."

"Zabývala se dále starými Egyptany?"

"A jak. Nakoupila si knihy a čela je dnem a nocí. Potom je ještě jednou do Egypta. Byla pryč tři týdny, akdyž se vrátila, přivezla si talisman. John a Bill si vyměnili krátký pohled."

"Talisman?" opakoval John. "Jak vypadal?"

"Velký ani ne jako ruka. Představoval hada zakousnutého do vlastního ocasu."

"Takže Abraxas."

"Nevím, jak se ta věc jmenovala. Na každý pád ho Diana nepustila z ruky. Já jsem se s ním o tom dál nebavil. Nemám pro tyhle věci pochopení. Stejně mě překvapuje, že na to může dospělý člověk věřit."

John se zdržel odpovědi. Zažil už mnohokrát, že byly talismany nadány zvláštní magickou silou. A to oběma způsobů, v dobrém i ve zlém."

"Rád bych ten Abraxas někdy viděl," prohlásil vrchní inspektor.

"To, bohuzel nejde. Diana ho má vždycky u sebe. Proč vás vlastně ta věc tolik zajímá? Myslíte, že má s tou vraždou něco společného?"

"Musíme vyloučit každou možnost," opáčil John neurčitě.

Rick Torkano se podíval na hodinky. "Je mi líto, pánové," prohlásil, "ale rád bych se pokusil trochu spsat."

"Chcete zůstat tady?"

"Ano. Zavolám ještě svému zahradníkovi, aby přišel a hlídal dům. Ještě jednou bych takové dábeleské překvapení nerad zažil."

"Dobrá, dnes už žádné otázky mít nebudeme," řekl John. Chť právě vstát, když zvenku zaslechl hluk motoru auta.

"Máte návštěvu, pane Torkano."

"Nemám tušení, kdo by to teď mohl být."

"Na dvě sekundy se mi hlý pokojem dva paprsky světa."

Rick Torkano se postavil. Nejistými kroky se přiblížil k rozbitému oknu.

"Ten jede přímo do garáže," pronesl a potom překvapeně vykřikl.

John také vyskočil. "Co se děje?"

Torkano se zase otočil. Teď byl v obličeji ještě bledší než předtím.

"Víte, kdo přijel?" zeptal se tichým hlasem.

John a Bill současně zavrtěli hlavou. "Moje žena!"

Dveře za panenkou zapadly s tupým zvukem. Umělé monstrum pohltila naprostá tma. Panenka zůstala na chvíli stát na místě a potom se dala do pohybu.

Vypadalo to, jako by měla místo očí radary. O nic nezakopla, šla přímo ke svému cíli.

Její kroky duněly na betonové podlaze jako údery kladiva. Potom došla k železnému schodišti a vystoupila po pěti schodech.

Pod nohama měla dřevěnou podlahu a rozpraženým rukama odhrnula záves.

Látka se složila do měkkých záhybů. Potom panenka našla místo, kudy mohla vstoupit za záves.

Narudlé světlo jí osvětlovalo obličej a zdálo se, že je potřísněna krví.

Na malém pódiu stálo devět dalších panenek. Stály v řadě, všechny vypadaly stejně s chladnými očima bez řas a strnulým pohledem.

Vlevo bylo ještě jedno místo volné. Tam se postavila vražedná panenka. Zůstala strnule stát. Krvavé slzy nechaly na jejím obličeji stopy až ke krku.

Ale to nebylo to hlavní, co by pozorovatele poděsilo. Byl to spíš obličej, který se změnil. Oživil a nabyl lidských rysů. Nějaká demonická síla ho změnila, přetvořovala.

Panenka měla obličej ženy. Obličej Fay Ransonové...

NA STORH HRUZY
JOHN SINCLAIR

Jeho kolega pokrčil rameny. Opřel se v koutku na sedadle spolujezdce a něco si zabrumlal do dívoce rostoucích vousů.

Pohlední vůz jel opravdu rychle. Mordparta z Brixtonu, jednoho z jižních londýnských předměstí, měla sídlo ve staré budově na Emmet Lane. Příšerný dům ležel hned vedle, dalo se tam ale dojet jen dvorem.

Vůz projel se svým hrůzným nákladem průjezdem.

Zastavil před dvojkřídovými dřevěnými dveřmi. Za oběma okny se svítilo, přes sklo na ně pohlédli starý hlídač mrtvol s unaveným obličejem.

Oba muži vystoupili z vozu, otevřeli zadní dveře a vytáhli ven cínovou rakev.

Hlídač mrtvol jim přidržel dveře. Bylo mu už šedesát a žmoulal svou opotřebovanou dýmku. Tabák v ní už dávno nehořel, ale starého Paděho nikdy nikdo bez dýmky neviděl.

"Koho to ještě nesete?" ptal se.

"Nějaké děvče!" odvětil řidič.

"Byla pěkná?"

"Může být, ale už na ní není co vidět. Vrah musel zruť jako bestie."

"Ano, jsou to na světě prasa-ta," prohlásil Paddy.

Nic ho nemohlo rozházet. Za celá ta dlouhá léta, kdy dělal hlídače v márnici, otnul. Nespocetkrát viděl smrt. Jen u mladých lidí, zejména dívek a dětí, se Paddy cítil, jako by dostal přes hlavu.

Paddy převzal vedení a scházel po širokém kamenném schodišti do sklepa.

Bylo tam chladno. Ve vzduchu těžkl zápach desinfekčních prostředků. Podlaha byla kachličková-

ná, stejně jako stěny. Slo se dolů širokou chodbou, která končila kovovými dveřmi. Paddy musel zvednout nahoru páku, kterou se daly dveře otevřít.

Potom pustil oba muže s cínovou rakví dovnitř. Položili rakev a Paddy vytáhl láhev, tři skleničky a nalil všem třem whisky.

"Na tu hrůzu," řekl.

Muži se napili. Paddy měl vzdychky láhev při ruce. Bylo to dohodnuté tak, že každému patřila třetina.

Uprostřed chladné místnosti stál pitevný stůl. Nad ním na stropě zářila kulatá zářivka, jejíž chladné světlo dopadalo dolů. Na levé stěně byly bíle natřené zasouvací boxy. Obsazena z nich nebyla ni polovina.

Muži se chopili cínové rakve. Pommocník začal oddělovat víko.

Paddy stál vedle a přihlížel. V pravé ruce stále ještě držel láhev.

Pommocník zvedl víko rakve. Ani se nepodíval dovnitř, otočil se k Paddy a prohlodil: "No, chtěl ses přece podívat."

Paddy se naklonil.

Vytřeštil oči. V obličejí zbledl a jeho hubené tělo se zachvělo. Láhev od whisky mu spadla na zem a rozbila se o kamennou podlahu.

Paddy zavravoral.

"Co je?" Oba řidiči pohřebního vozu sebou škubli.

"Ta - ta mrtvá," zasténal Paddy. A teprve teď to muži uviděli.

Mrtvola neměla obličej!

John Sinclair viděl ve tmě jen obrysy ženy. Na okamžik se zastavila před rozbitým oknem a potom rozhodně vstoupila do pokoje.

"Co se to tady stalo?" zeptala se překvapeně, po řadě se podívala na všechny muže, a když uviděla Billa

Conollyho, stáhla obočí. Nakonec se pohledem zastavila na Ricku Torkanuvi.

"Můžeš mi vysvětlit, Ricku, co to má znamenat?"

Torkano pokrčil rameny. Bylo to gesto plné bezmocnosti. "Já - ještě jsem s tebou nepočítal, Diano."

"Ale já jsem teď tady a mám právo se dozvědět, co se stalo a co tady chtějí ti dva pánové."

"Myslím, že vám dlouhým vysvětlením," pronesl John Sinclair, ale Diana Torkanová odmítavě zavrtěla hlavou.

"Ne, raději bych to slyšela od svého muže."

"Byli jsme přepadeni," řekl Rick Torkano.

"Ach," Diana Torkanová přistoupila ke křeslu, vytáhla z pouzdra cigařetu a dříve, než jí muž mohl připalit, zapálila si sama.

John ženu ze strany pozoroval. Viděl jakousi chladnou krásu. Nos měla malíčko zakřivený, zato bradu měla měkkou a rty plné a tmavě rudé. Běžový letní kostým fantasticky kontrastoval s černými lesklými vlasy, které jí v pážecím účesu lemovaly obličej. Obočí měla skoro celé vytrhané a vzletnou křivkou do malované skoro až k čelu. Hnědá halenka, k ní ladící boty a kabelka doplňovaly celkově elegantní dojem.

Diana Torkanová byla sebevědomá žena, která se jistě dokázala vypořádat s těžkostmi života.

John se jen divil, že si vzala muže jako je Rick Torkano. Byl v tom úmysl, nebo vdělil Torkano za manželství jen mladistvé pobloudilosti své nynější ženy?

"Dá-li" pobízela Diana Torkanová svého muže. "Vypadá to, že kromě zranění na hlavě se ti nic vážného nestalo."

"Ne, k čertu, mně ne. Ale..." Torkano spolkl následující větu. "Řekněte jí to, vrchní inspektore."

"Vrchní inspektor?" Diana Torkano

nová se otočila a obrátila k Johnovi obličej. Lovcí duchů se zdálo, že se jí koutkem úst mihnul výsměšný úsměv, mohl se však také mýlit.

"Ano, madam, jsem od policie. V tomto domě se stala vražda."

"To je čím dál tím hezčí," opáčila žena. Neukázala ani jiskřičku úleku nebo paniky, ne, zůstala ledově chladná a povznesená.

"Bylo tady zavražděno mladé děvče jménem Fay Ransonová," vysvětloval John. "Vrah rozbil okno a slečnu Ransonovou bestiálním způsobem zavraždil."

"Jak se dostala sem do domu?" zeptala se Diana Torkanová.

"Myslím, že to by vám lépe vysvětlil váš muž."

Žena se tvrdě zasmála. "Už vím, Rick sem zase přivlekl jednu z těch mladých kočička. No, můj milý, jednou to tak muselo skončit."

"Jak můžeš takhle mluvit?" vykřikl Rick Torkano.

"Mám plakat? Pro cizího člověka? Ricku, to ode mne nečekej. Znáš mne přece."

"Ano, zatraceně, znám tě."

"Promiňte, prosím, že se do toho vměšuji," řekl John, "ale ve vašem chování je něco zvláštního."

"Co vy víte, policisto? Krásný Rick určitě nasypal písek do očí i vám. Jen se podívejte za jeho fasádu, tam najdete špiny dost. Nedivila bych se, kdyby tu malou zavraždil on sám."

"Diano?" Rick Torkano ze sebe vyrazil jenom jedno slovo. Necitelnost jeho ženy mu vyrazila řeč.

Dříve, než mohl dialog vyústit ke sporu obou manželů, prohlásil John: "Prosil bych vás oba, abyste byli věcní. Emoce nám tady moc nepomohou."

"Na mně to nezávisí," odpověděla Diana Torkanová.

"Byla jste v Německu?" zeptal se John.

"Ano."

"Proč jste se vrátila dřív?"

"To má být výslech? Podezříváte mne snad, pane...?"

"Sinclair. Vrchní inspektor Sinclair," doplnil John. "Každý je podezřelý. Váš muž by to také mohl být, kdybych náhodou nezahledl vraha."

"Čím dál tím lépe. A proč jste ho nezadržel?"

"Nejsem superman, paní Torkanová. Kromě toho to nebyl člověk."

"A co tedy? Duch?" Otázka zněla ironicky.

"Vraždicí panenka, madam, chcete-li to vědět přesně."

Diana Torkanová pohlédla na muže jako na duševně chorého. "Věřte tomu, co říkáte?"

"Ano. A teď bych vás rád poprosil, abyste mi přesně odpověděla na několik otázek. Mohl bych vás pozvat k výsledku do Scotland Yardu, pokud by vám to bylo milejší."

"Oukey, vrchní inspektore, poslouchám."

"Kdy jste přijela do Londýna?"

"Asi před dvěma hodinami."

"Autem?"

"Je mi líto, pane vrchní inspektore, ale přijela jsem vlakem. Trajektem jsme se dostali přes kanál, potom jsem vystoupila na Victorině nádraží a tam jsem si vyzvedla vůz, který jsem tam odstavila na začátku cesty."

"Dobrá." John kývl. "Kde jste se vlastně na pevnině zdržovala?"

"Byla jsem v Německu, konkrétně v Porýní. V trojúhelníku mezi Kolínem, Bonnem a Aachenem. Byli jsme tam pozváni, abychom se jako hosté účastnili vykopávek."

"Takže vás zajímají i římské dějiny?"

"Samozřejmě."

Řešení

1. Lama / 2. Skvrny / 3. Slon, nosorožec a hroch / 4. V Austrálii a podobně jako klokana má na břiše vak pro mláďata / 5. 10 000 / 6. Pyer / 7. Dingo / 8. Mungo / 9. Uhor / 10. Od kritku / 11. Pastos a kolibřík / 12. Simpanzi, podobně jako ostatní lidopři, nemají žádný ocas

Vydali: Jan Malík
Petr Česaík
Jiří Schánil
Lukaš Weigner

